

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem Plzeň - město**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 30 C 127/2015, o zaplacení částky 939 Kč: žalobkyně **UPC Česká Republika s.r.o.**, se sídlem v Praze 4, Závašova 5, IČ 00562262 a žalované **L. G.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 30 C 127/2015, o zaplacení částky 939 Kč, **je soud**.
- II. Usnesení Okresního soudu Plzeň - město ze dne 7. ledna 2015, č.j. 30 C 499/2014 - 34, **se** ve výroku II. a III. **zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 26. května 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle §1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Okresním soudem Plzeň - město ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 30 C 127/2015, týkající se zaplacení částky 939 Kč.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Návrhem na vydání platebního rozkazu, doručeným dne 26. listopadu 2014 Okresnímu soudu Plzeň – město, se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalované zaplatit částku ve výši 7939 Kč a náhradu nákladů řízení, a to do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu. Uvedený dluh měl vzniknout tím, že žalovaná žalobkyni neuhradila částku 7000 Kč z titulu smluvní pokuty pro nevrácení zapůjčených zařízení a částku 939 Kč za pronájem WiFi ED3.0 a HD PVR Boxu a instalaci technikem, vyplývající ze smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací č. 47431611, uzavřené dne 9. října 2013 mezi žalobkyní a žalovanou. Celková částka 939 Kč představuje neuhrazené položky ze tří po sobě jdoucích vyúčtování služeb (č. 181676633 ze dne 15. října 2013, č. 182826218 ze dne 15. listopadu 2013 a č. 183978582 ze dne 15. prosince 2013), které žalobkyně vystavila žalované, a to za pronájem Wifi ED3.0 částku 220,33 Kč, za pronájem PVR Boxu částku 316,13 Kč a částku ve výši 403,33 Kč za instalaci technikem. K zaplacení dlužné částky za služby poskytnuté

ze strany žalobkyně, vrácení zařízení i následnému zaplacení dlužné částky z titulu smluvní pokuty, byla žalovaná opakovaně vyzývána. Žalovaná přesto dlužnou částku neuhradila, a proto žalobkyně u soudu podala návrh na vydání platebního rozkazu.

Okresní soud Plzeň - město usnesením ze dne 7. ledna 2015, č.j. 30 C 499/2014 - 34, řízení o návrhu žalobkyně na zaplacení částky 939 Kč týkající se pronájmu a instalace technikem vyloučil k samostatnému projednávání a rozhodnutí (výrok I.), neboť s odkazem na § 129 odst. 1, § 2 a § 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), shledal, že nejsou splněny podmínky řízení a v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř. je nutné řízení o žalobě zastavit a věc postoupit správnímu orgánu. V odůvodnění uvedl, že se nejedná o služby, k jejichž projednání by byly příslušné soudy, a proto řízení co do zaplacení částky 939 Kč pro nedostatek pravomoci zastavil (výrok II.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.).

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. Navrhovatel uvedl, že věc nelze kvalifikovat jako spor, k jehož rozhodnutí by byl kompetentní. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně požaduje v žalobě uhradit mimo jiné částku ve výši 939 Kč, a to za pronájem a instalaci zařízení. Takto účtovaná plnění dle navrhovatele nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž službami na základě soukromoprávní smlouvy podle občanského zákoníku. Ze všech těchto skutečností vyplývá, že se jedná o spor, který by měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení, nikoli správní orgán.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud Plzeň - město v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda má o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 939 Kč jako úhradu za pronájem Wifi ED3.0 a HD PVR Boxu a instalaci technikem rozhodnout soud nebo navrhovatel.

Navrhovatel je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc navrhovatele rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. září 2009, č.j. Konf 38/2009 – 12; usnesení ze dne 13. ledna 2011, č.j. Konf 54/2010 – 9; všechna citovaná usnesení zvláštního senátu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou

podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc návrhatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor „*mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé*“ (osobní podmínka) a „*o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“ (věcná podmínka).

Zvláštní senát nejprve zkoumal, zda je splněna věcná podmínka. Ta vychází z druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Službou elektronických komunikací se přitom podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“.

V nyní rozhodované věci žalobkyně požaduje uhradit jednak částku 220,33 Kč za pronájem Wifi ED3.0, dále za pronájem PVR Boxu částku 316,13 Kč, včetně instalace zařízení technikem v částce 403,33 Kč. Ve sporu týkajícím se úhrady za zařízení pro příjem internetového připojení a za zřízení připojení se jedná o splnění povinnosti z odpovídající smlouvy, nikoli povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích (např. úhrada za poskytnuté služby elektronických komunikací).

Obdobnými otázkami se zvláštní senát již v minulosti zabýval. V usnesení ze dne 15. března 2004, č.j. Konf 124/2003 - 5, vyslovil, že „*je-li předmětem sporu úhrada ceny, na niž vznikl žalobci podle žalobního tvrzení nárok v důsledku dodání a montáže telekomunikačního zařízení, nejde o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)*“. Taktéž již zvláštní senát posuzoval, kdo má rozhodovat o doplatku za mobilní telefon, který poskytl telefonní operátor účastníkovi. Z usnesení ze dne 3. července 2003, č.j. Konf 19/2003 - 19, vyplývá, že „*zakoupil-li uživatel telekomunikační služby od operátora mobilní sítě současně s uzavřením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb také mobilní telefon za zvýhodněnou cenu a v důsledku porušení podmínek smlouvy mu vznikl závazek zaplatit operátorovi doplatek ceny mobilního telefonu, není spor o takové plnění sporem ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb [§ 95 bod 8. písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích], o kterém by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad, ale sporem z kupní smlouvy; rozhodování o těchto sporech je v pravomoci soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)*“.

Shora uvedené závěry lze použít i v nyní rozhodované věci, neboť předmětem řízení je úhrada ceny, na niž vznikl žalobkyni podle žalobního tvrzení nárok v důsledku pronájmu a instalace zařízení, u kterých není naplněna věcná podmínka § 129 zákona o elektronických komunikacích. Nejde tedy o poskytování služeb elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž o běžné soukromoprávní vztahy ze smlouvy. Rozhodování v této věci zákon nesvěřuje návrhovateli, ale v uvedeném rozsahu

(tj. 939 Kč) je založena obecná pravomoc příslušného soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát také v usnesení ze dne 25. března 2015, č.j. Konf 25/2014 - 14.

Zvláštní senát z těchto důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci v rozsahu zaplacení částky 939 Kč je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu Plzeň - město ze dne 7. ledna 2015, č.j. 30 C 499/2014 - 34, ve výrocích II a III, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud Plzeň - město pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu